

“**Nếu chó mà biết nói năng- Thì đường công sản hàm rằng chúng còn.**”

Có lẽ chưa khi nào câu dân gian truyền khẩu trong lòng dân tộc, lại đúng như thế của công sản này:
“Làm người thì khó- Làm chó thì dễ”.

Tuy nhiên suy đi nghĩ lại mới thấy là oan cho loài chó quá...Lẽ nào trong tổ quốc Việt Nam lại phải thêm cụm từ là "chó oan Việt Nam" sau cụm từ mà người dân vẫn gặp hàng ngày là "dân oan Việt Nam" ...Bây giờ có thể phát ngôn được, nó cũng phải sợ a ăm lên cụm từ dài: Đâu? Đâu? Đâu? hoặc : Không! Không! Không... Vì con người đã cố tình đường hóa nó với những kẻ táng tận lòng tâm huyết thế giới, những kẻ không đáng được gọi là người vì những việc làm hèn mạt súc sinh của chúng trong đời các lĩnh vực dân oan, dân chửi, ăn cướp, trộm cắp, hù dọa, tra tấn, đánh đập, canh nhà, chôn ngỗ người lương thiện. Chính vì thế đành phải mượn câu ca quen thuộc của dân gian để lột tả rõ nét hơn:

“**Nếu chó mà biết nói năng- Thì đường công sản hàm rằng chúng còn.**”

Này nhé chó có biết bao nhiêu đức tính tốt đẹp mà đường công sản không có. Chó được chăm nuôi, chó trung thành với chủ, biết phân biệt người tốt, kẻ xấu qua việc người hiền, tìm “vía”, nên không mấy khi cắn bậy, sợ a càn? Tuy là chó, thuộc loài thấp kém trong đám đường vật chúng sinh hàng đường, vẫn biết loài người hiền thiện và bại, song lại dễ gần và có đức tin cậy cao hơn hẳn bọn “lười” đường và lũ tay sai này. Chúng mang danh người - vẫn luôn đường như thế gian mà

luôn hành xử với đức tính bảo theo kiểu há đức tính nhát, miễn là gì đác đáng láng tháng trên cá sá cáng bác ngái dân nuôi (thông qua hàng trăm khoán thuá vô lý, mác thuá bài báy), ngái cá hán vái nháng đác tính quan trọng cáa loài chó. Đó là: Chó không ăn thịt chó, còn lũ ngám đáng thì lái chuyên gám xáng, hút máu, uáng não đáng lái. Nhiáu con chó khi vá nhà chá còn bịát đáng hai chân nhángái đá lá gia tiên, hai tay cháp lái (tuy run bán bát vì thá đáng không quen hai chân trác phái có ngái giá) nháng ván cúi láy thá công, thá đáa, thá thán, không dám coi tháng oai linh, thán thánh... Còn nháng tên chó đáng, não bá phát trián hán hán loài chó thông tháng, lái coi tháng cá nhán thác, tâm linh, luát nhân quá, chá vì miáng ăn mà quên tát cá. Trong mát chúng, trái luôn luôn bé. Thán thì bát linh (!)

Nhiáu con chó có thói quen xáu cángái cháu háu bên cánh, chá miáng xáng chá quáng tá miáng xuáng, song chá cán dáy dá, báo ban vài lán là bá ngay thói xáu đó, chá khi nào chá cho riêng vào đĩa nhá đát trác mát rái gái " Êu êu" mái dám váy đuôi tìm vào, mát ánh lên niám tin cáy, bịát tán. Riêng lũ công an cáa đáng, thì ngái đá mát bác, chúng bám mát bác. Ngái vào phòng vá sinh công cáng thì chúng đáng áp sát bên ngoài đá theo dõi, nghe ngóng, bám báo, váy bát, không rái ngái náa bác. Ngái ăn á quán, chúng cũng háu háu ngái chá bên cánh. Không ít lúc, ngái phái quát:

- Cái tháng chó này, mày có nhiám vá theo tao thì cá theo, nháng lui ra, đá yên cho tao tiáp bán bè cáa tao. Mày theo tao tá Hà Nái vào tán Đà Lát, Huá, Đà Náng chá a chán à?
Hoác:

- Đángá các ngái đá yên cho tôi ăn. Trái đánh còn tránh báa ăn, các ngái có cá ô tô, xe máy, còng xích vái ba chác máng vây quanh, trong khi đián thoái di đáng, chìa khóa xe máy cáa tôi thì đề ngáa ra đá cáp rái, hái tôi còn cháy đi đâu mà sá, há?

- Không ăn uáng gì hát, gán 9 giá sáng rái. Lên đán rái "ăn" Lên!.

Vì thá nhiáu lúc nhìn vào mát chó, ta tháy hián lành, thông tuá hán hán mát lũ chó đáng vì đã tình nguyện đá cho đáng thát mát linh hán, chá còn gám gám, sát máu, trán tráng. Hiám đác hán cá mát cáa lũ thú ăn đêm.

Hán náa ông bà mình quan niám: "Mèo đán nhà thì khó, chó đán nhà thì sang" váy mà thái đái đá đáu này, hángái cáa đáng đán nhà ai thì nhà áy... cá gái là "Ráng rái khung cái, tan tàn

gửi mây . Không biết người cũng thích thu, niềm phong tài sản, phồn vinh làm việc, hoặc hiếm khách vu khống bẻ gãy chính mệnh người hời tanh của đời. Thơm mùi đất sét, bên thềm, chưa nắng, hời tanh, nhấp nháy mà Hemingway mới chỉ mô tả một phần trong “Chuông Ngục Núi Ai” . Vì vậy, sống giữa lòng đời quật quật còn ô uế hời tanh trong lòng công nhân, bãi rác, cứu tiêu. Biết công nhân hiếm biết nào cũng phải tránh xa. Nếu không chỉ cần biết mũi quay đi, nói ra sự thật theo bài hát đời dao của các cháu học sinh:

“Đời gì mà hời hời thế ?

Xin thưa rằng đời bác

Ăn gì mà rõ là tham.

Xin thưa!

Ăn tiền quỳ chúng nhân dân”

Là... a lê học cùm kia bẻ vào, người người bẻ đời gửi vào tù, không thối ngửi

Chị học mới tháng (từ 14-8 đến 23-9-2008), 11 nhà dân chủ, sinh viên, dân oan (họ tên đời trong lĩnh vực dân chủ) bị lũ chó săn của đời sống xã hội bắt. Đầu tiên là Lê Thị Kim Thu (Đời Núi), Ngô Quỳnh (Bắc Giang) Phạm Văn Trâm (Hà Tây), Vũ Hùng (Hà Tây), Nguyễn Văn Túc (Thái Bình), Nguyễn Xuân Nghĩa (Hội Phòng, Trần Đức Thạch (Nghệ An), Phạm Thị Thanh Nghiê (Hội Phòng), Nguyễn Cẩm Hằng (Cần Thơ), cuối cùng là Nguyễn Văn Hiên (Hội Đồng), Nguyễn Văn Tính (Hội Phòng), Nguyễn Kim Nhân (Bắc Giang), không kể các dân oan, dân chủ bị lũ chó “bắt nóng” khi đến giáo xứ Thái Hà, Tòa Khâm Sát hay vui chân vào của các nhà dân chủ ... 11 người con út của đất nước bị bắt vì tội “gây rối trật tự công cộng”, tàng trữ tài liệu phản đời trái phép trong nhà cũng là “có dấu hiệu vi phạm điều 88, Tuyên truyền chống phá nhà nước Việt Nam xã hội chủ nghĩa” - một nhà chuyên gây tội ác với dân nước, mà mặt đời tội và đời mới học tập các tri thức đời trong lịch sử Việt Nam

Victor HuGo- nhà văn nổi tiếng của pháp, khi đến thăm ngôi mộ của chú chó Griff, trên đồi Ravageus(cách thềm đô Pari 8km) đã khể dòng chữ : “ Chó là hiên thân của đất học , vì không thể làm người nên phải mang phôi chó.” Người có lòng nhân văn Việt Nam có thể sẽ dừng cảm xúc trên sự khể lên mộ bên lãnh đời đời cũng như lãnh đời công an như câu mang hàm ẩn thông tin vô cùng chu đáo xác. Ví dụ : “Công an và đời sống xã hội Việt Nam là hiên thân của bất công, gian trá, mù loà.Vì thế đời như mồi nên đã cho làm người, trong khi lại ra phải mang phôi thú ”. Còn trên tất cả các nôm mồi của các dân oan - chết tước tước đời đời bàn tay của đời đời tài và lũ công an khể nôm đời phải khể : “Ch (anh, hoặc ông, bà) là hiên thân của sự bất học, nghèo nàn đói rách, sinh ra làm kiếp người như ng bẻ bên chó sói trong thiên đời đời mù xã hội chủ nghĩa tước đời, nên phải làm nô lệ ”

Pascal khi đến thăm nghĩa địa chó để biết có một không hai trên thế giới, rằng từ 10.000 m2 này, cũng không lên cao chực chờ mìn mìn chó, nhưng lại vô cùng trù mìn thân thiện, trong đó có một câu vô cùng bình dị, và sâu sắc không trên chính mìn mìn chôn chôn chó đáng yêu của mình : "Càng nhìn lại càng thấy con người, tôi càng thấy con chó như là tôi hơn"

Không hiểu nếu Pascal sống ở thời đại đầu đầu ở Hồ Chí Minh, nhìn thấy cách của của lãnh đạo đường và lũ công an mìn mìn người với người dân bằng những thứ vũ khí và dân thiện, dân oan hay giáo dân, trong mìn mìn kinh tế, xã hội, văn hoá, chính trị sẽ phải như thế nào con chó như của ông đến mìn nào? Đến gần vì nó không để làm người mà lại biết của của họ nên của của lãnh đạo đường để làm người mà của của không bằng mìn mìn con chó. Đó cũng là điều kỳ sự ở Việt Nam Hội phải hiểu hết lên với đám lãnh đạo công an thành phố Hồ Chí Minh :

- Các bạn hãy với nói với đám quan thấy các của là hãy ăn cơm đi, đừng ăn cơm mìn a, không xứng đáng đâu"

Quả là một sự nhầm lẫn không khi nào có nhưng ông bà mẹ Việt Nam hoài thai ra lũ chó má súc sinh trên đời mà những tâm không bằng loài cơm thú, coi việc cai trị, của của bực, trấn áp, lại để người dân là kẻ sống, tự nhiên và cần thiết như khí trời, hơi thở, cơm ăn nước uống hàng ngày.

Cũng trên những mìn mìn của những chó đáng yêu này, người ta còn để để vô vàn các dòng chữ bày tỏ niềm tin tưởng và tin cậy của thân chủ : "Hỡi TiTo, tình bạn và tình yêu đã phôi nta, chỉ có TiTo thân thiết này trung thành tuyệt đối với ta"

Càng so sánh chó với đường công sản Việt Nam, càng thấy lại ví của dân gian thật là thâm thúy: Loài chó mà biết nói năng- Thì đường công sản hàm răng chực chờ còn."

Đến gần vì chó có lòng trung thành tuyệt đối với chủ, còn đường coi nhân dân là chủ, lãnh đạo đường chủ là chủ yếu, công bực, nhưng lại ra sức phôi nta chủ, không từ mìn mìn thủ đoạn mìn đích thủ pháp kém đề hèn nào để dấn chủ đi hết từ thụt lùi này sang đối nghèo khổ hơn khác. 33 năm "giới phóng" miền nam và 54 năm "giới phóng Thủ đô" đường đã cho dân không những hợp hợp niềm tin mà hợp hợp cả với xác nĩa. Trong khi giá của mìn ngày mìn tăng(xăng tăng(30%), với liên

xây dựng tăng gấp 2, giá cả thị trường tăng từ 25 đến 60%. Ch&#a k&# chu&#n b&# tăng giá đi&#n sinh hoạt lên 36%, tăng thu&# giao thông lên 1 triệu/1 năm cho nh&#ng xe máy d&#i 15 triệu đồng, 1,5 triệu/năm cho xe máy tr&# giá trên 15 triệu đồng, và xe ô tô là 10.000 đồng/năm, bất kể loại nào, secondhand tr&# giá từ 100.000 triệu đồng đến 3 tỷ) thì đời sống công nhân cán bộ công nhân viên v&#n ch&# là đời sống b&# thí, mặt tháng lơ&#ng bồi đắp mặt tu&#n

Cũng từ nghĩa trang đ&#c biệt này - do nhà văn Alexandre Dumas(con) và bà Marguerite Durant kêu gọi quyên t&#n, đ&#c chính quy&#n thành phố &#ng h&# c&#p cho c&# h&#n đ&#o Ravageus xinh đẹp đ&# làm nghĩa trang, vinh danh nh&#ng chú chó trung thành, dũng c&#m, l&#p đ&#c nh&#ng chỉ&#n công hi&#n hách, nh&#ng thành tích k&# l&#c ..Sáng ki&#n này đ&#c ng&#i dân trên toàn th&# gi&#i đ&#ng tình, Ki&#n trúc s&#n&#i t&#ng Eugene Petit, đ&#c giao nhi&#m v&# thi&#t k&# c&#ng, mặt b&#ng... ông đã cho t&#o khuôn viên v&#a trang nghiêm, v&#a u bu&#n, sâu l&#ng, song l&#i h&#t s&#c kín đáo, và nh&#ng tính nhân văn

Trong bất ngàn các tên tu&#i c&#a các chú chó đ&#c kh&#c trên bia mộ, có mặt cái tên đ&#c biệt &#n t&#ng là chú chó Barry. Hàng v&#n ng&#i khách đ&#n vi&#ng thăm đã đ&#t hoa đ&#i b&#c t&#ng đá đen t&#c hình Barry đang c&#ng em bé trên l&#ng do Barry c&#u đ&#c trong bão tuyết. Trên mộ Barry kh&#c hàng chữ : " Chú chó này đã c&#u đ&#c 40 ng&#i và ng&#i th&# 41 đã gi&#t chết Barry"

Trong t&# li&#u đ&# l&#i văn phòng c&#a nghĩa trang do ng&#i qu&#n trang c&#t gi&# có ghi rõ ngu&#n g&#c, t&#u s&# và chỉ&#n công hi&#n hách c&#a Barry: N&#i đây là mặt tu vi&#n nghèo thu&#c vùng đèo Saint Bernard, t&#i dãy núi AnP&#. Vào mùa đông băng giá, bão tuyết t&#p kín tr&#i. Barry, v&#n là mặt chú chó dũng c&#m, thông minh, đã không n&# hà bão tuyết, ch&# quanh qu&#n trong tu vi&#n n&#i mình đang s&#ng mà luôn tìm đ&#n nh&#ng n&#i hi&#m nghèo nh&#t, ch&# đ&#ng tìm ki&#m, b&#i tuyết, l&#y thân mình s&#i &#m, tìm m&#i cách c&#u s&#ng và đ&#a v&# tu vi&#n c&# th&#y 40 ng&#i không may b&# l&#c đ&#ng, ki&#t s&#c, b&# l&#p vui trong tuyết. Không ng&# vào mặt đêm t&#i tr&#i cu&#i đông, tuyết gi&#ng ng&#p không trung, có mặt l&# khách đối l&#nh do b&# l&#c đ&#ng, n&#m b&#t đ&#ng trong bão gió ch&# ch&#t. Trong đau khổ, tuyết v&#ng, l&#i t&#i tr&#i, l&# khách b&#ng kinh hoàng khi nhìn th&#y Barry đang t&#n v&# phía mình, t&#ng b&# g&#u ho&#c chó sói t&#n công l&# khách ra s&#c ch&#ng tr&# b&#ng vũ khí. K&#t qu&# Barry b&# th&#ng n&#ng, ph&#i b&# đi nh&#ng v&#n c&# lê l&#t tr&# v&# tu vi&#n đ&# kéo các tu sĩ đ&#n n&#i l&# khách g&#p n&#n đ&# c&#u ng&#i. Sau đó, vì máu ra quá nhi&#u, la&# tr&#i qua c&# mặt ch&#ng đ&#ng dài đi v&#, Barry b&# ki&#t s&#c chết, đ&# l&#i trong lòng t&#t c&# l&# khách và các tu sĩ trong tu vi&#n mặt ni&#m t&#c th&#ng sâu s&#c. Đ&#c biệt là ng&#i khách th&# 41, khi bi&#t mình đã gi&#t nh&#m mặt chú chó ân tình nh&# v&#y đã b&#t khóc đ&#y t&#c nu&#i, xót th&#ng, ân h&#n. T&# đó năm nào cũng vài l&#n v&#t qua m&#a bão đ&# tìm đ&#n ngôi mộ c&#a Barry, đ&#t hoa, c&#u nguy&#n cho linh h&#n Barry đ&#c siêu thoát, chóng đ&#u thai tr&# l&#i, t&#p t&#c c&#u l&# khách trên đ&#n đ&#ng hi&#m tr&#, rét bu&#t c&#a dãy núi AnP&# này.

Vì vậy, xin đừng ai đánh động giêng chó vàng của Việt Nam - một con vật gần gũi thân quen trong mỗi nhà dân vùng nông thôn Việt Nam với lũ chó đốm xã hội chủ nghĩa- một lũ chó phát sinh từ đốm, dốt rách, như theo cách mạng và Bác Hồ mà trở thành công cụ chuyên nghiệp, chuyên nghiệp lên bàn đạp phá hoại mỗi tình hoa tiêu biểu của đất nước, của giêng nòi. Tiếc rằng cái lũ đáng khinh, đáng nguy hiểm này lại nhieu vô thiên lủng, có dùng của vận xe bò để chở hàng của nó đi đâu cũng không hết. Bởi như thay cho dân tộc Việt Nam...

6 / 6